

Den tjugofemte juli nittonhundrasjuttionio föddes jag, Timo Räisänen. Tre år senare gav jag mig ut på den musikaliska färd som jag kommer att hänge mig åt tills den dag jag dör.

”Pretentiöst dravel!” säger jag till mig själv där jag sitter i soffan med laptopen i knät, och uppgiften att skriva min biografi ter sig mer och mer omöjlig. Hur ska jag hitta rätt känsla? Jag måste vara cool och lite rolig men ändå framstå som ett musikaliskt geni! Jag menar, jag var ju faktiskt bara tre år då jag lärde mig spela blockflöjt.

Men har det där egentligen, alltså PÅ RIKTIGT något att göra med den jag är nu?

Äh, nu är jag där igen. Måste jag hela tiden dra till med så stora ord? Vad då på riktigt? Det är väl klart att det lade grunden till något. Jag pratar ju alltid i intervjuer om hur allt som jag upplever, alla människor jag träffar, att allt reflekteras i min musik. Att ”jag är min musik”.

Fan vilket jävla pretto jag är egentligen. Men, hur som helst, om det är så, så borde blockflöjten också spela en roll i min biografi. Men det kanske får räcka så.

När jag var ungefär sju så började jag upptäcka att jag kunde sjunga också. Det var en morgon då jag hade kommit lite tidigt till skolan och gick omkring och hummade för mig själv på skolgården. Plötsligt från ingenstans dök skolans hårdaste hårding upp och jag kände ett brinnande behov av att genast tömma min blåsa där jag stod. ”Öh, Lillen” sa han. ”Kom hit!” Jag bröstade upp mig så gott det gick och vandrade bort till honom. ”Du sjunger bra.” sa han innan han drog upp tungan i gommen och gjorde så att jag fick en massa salivdroppar i ansiktet. ”Wow” sa jag och bad honom lära mig och plötsligt var vi lite vänner den där morgonen.

Jag kunde alltså sjunga. Till och med hårdingen sa det. Så jag började i en kör. En gosskör. Världens näst bästa gosskör. Göteborgs Domkyrkas Gosskör.

Där var det skittråkigt. Men jag lärde mig mycket. Jag tror helt ärligt att jag där lade grunden för en stor del av mitt musikaliska tänkande. Alltså hur jag gör musik och hur jag får olika melodier att ligga med varandra för att uttrycka det enkelt. Ungefär vid den här tiden så började jag spela gitarr också. I en kommunal musikskola i Partille. Jag började i ett storjazzband som hette Baby Big Band och spelade i en massa kommunala konserter, både själv (”Blackbird”) och med Baby Big Band (”Fly me to the moon”).

Samtidigt startade jag mitt första band med en polare i skolan. Han hette Robin och bandet hette Cobra Kahn. Då började jag också skriva låtar (nu är jag ungefär tio år (alltså inte nu, utan då (när jag startade bandet (ni har ju självklart förstått vad jag menar för länge sen men jag har alltid velat konstruera en mening som slutar i en massa parenteser (som den här kommer att göra)))))). Låtarna handlade om att jag var to cool for school och sprang runt på olika ställen medan en massa

skitsnygga brudar kollade på mig och ville ha mig. Men jag hade oftast en speciell tjej så de andra tjejerna kunde ju bara drömma. En annan låt handlade om att armén ville ha min expertis för att rädda landet medan jag bara ville sitta hemma och röka cigarr. Den hette "Live nice, feel good". Roligt va?

Nu följer ett antal år med olika band och så.

Sedan reste jag till USA och vann ett stipendium för "Outstanding Jazzmusician". Jag slutade i kommunala musikskolan för att det inte gav mig något och lovade mig själv att ingen någonsin ska lära mig något om musik. Jag kan bäst! Detta löfte har jag hållit fram till ett par år sedan då jag insåg min dåraktighet. Visst vet jag alltid bäst själv men det kan ju hända att andra kan ha något nyttigt att säga också. Ibland. Man lär så länge man lever. Men jag är glad att jag inte gick på någon musikhögskola i alla fall.

I alla fall: På gymnasiet hände två viktiga saker. Jag startade ett band som hette Fred's United Drivers och ett som hette Fiesta.

Fred's var jätteviktigt under de åren där min pubertet skulle ägt rum. Vi hade riktiga konserter och till och med småturnéer. Jag visste ju redan innan att min plats var på scen men under den här tiden blev det verkligen helt klart för mig. Jag började upptäcka att folk lyssnade på mig. Det bildades till och med en fanclub och inte bara folk i min egen stad visste helt plötsligt vem jag var. Vi spelade tills jag tröttnade fyra år senare. Vår sista demo "fred's dead baby" är faktiskt rätt bra till och med med dagens mått mätt. Inte fantastisk men rätt bra.

I Fiesta spelade jag trummor. Vi blev jättehajpade men hade egentligen inte en så bra grund att stå på. Sveriges mest dysfunktionella band skulle man kunna kalla oss. Men rockstjärnor, det var vi. Jag var fortfarande ett barn jämfört med de andra i bandet så det var jävligt häftigt när vi åkte och spelade på Lollipopfestivalen i Stockholm och Emmabodafestivalen i Emmaboda. Just där drack jag för övrigt mer än jag någonsin har eller kommer att dricka under en dag. Två flaskor whisky. Shit vad man är stark är man är ung och kåt. Fiesta har aldrig officiellt lagts ner. Vår sista demo var skitdålig. Men rätt häftig. Som ett fuckofftecken ungefär.

Sen gjorde jag lumpen och spelade in en demo med min kompis Håkan. Han ville att jag skulle spela trummor och sen så spelade jag lite gitarr också och sen så sjöng jag lite kör också. Den demon blev helt otroligt bra. Maken till låtskrivartalang och sångarglädje hade jag aldrig sett.

Från att ha gått på lite inspiratorisk tomgång i ett par år så exploderade helt plötsligt varenda del av min kropp och min själ av musikglädje. Helvete vad bra grejer vi gjorde ihop, det är faktiskt helt otroligt. Jag älskade honom. Jag älskade allt! Jag hittade en tjej. Henne älskade jag också! Jag älskade Borås! Så jag flyttade dit! Jag älskade layout! Så jag tog ett jobb som Art Director! Jippi!!! LIVET! ÄR! SÅ! JÄVLA! GOTT! Ingenting kan stoppa mig! Vi turnerade och fick femmor i varenda jävla tidning! Det var skittråkigt i Borås! Men det gör ingenting! Vilken jävla skitstad! Men det gör ingenting! Jag säger upp mig! Jag

flyttar tillbaka till Göteborg! Jag älskar Göteborg!

Under den här perioden blev jag känd som Duracellkaninen.

Jag startade ett nytt band som hette Her Majesty (som är hur viktigt som helst för mig men som jag får vänta lite med att skriva om, jag har fortfarande inte så mycket distans till det). Jag gifte mig (lite måste jag få behålla som privat). Jag producerade åt andra artister (inte så mycket att skriva om men en del av min skola). Jag släppte tre skivor på ett år.

Fan, jag blir trött bara av att skriva det.

Sen skilde jag mig, spelade in en skilsmässoskiva med Her Majesty, söp mig fördärvad i två månader, hittade mitt livs kärlek, släppte skilsmässoskivan med Her Majesty, turnerade med sorgliga låtar med ett stort leende på läpparna, insåg att nu, ta mig fan, är det dags att göra det själv.

Jag sa upp mig i allt jag höll på med. Ja, jag lämnade dem i sticket, förlåt mig men försök förstå och dessutom så är det väl ändå dags att släppa sargen och sluta gnälla nu?

Sen skrev jag Lovers Are Lonely.

Resten kan ni googla (läs I'm Indian).

Sen skrev jag Love Will Turn You Around.

Och nu förväntar jag mig en hel massa väckelsemöten i min ära.